

Darovi Svetega Duha

Dar modrosti

Modrost, dar Svetega Duha, v kristjanu pogosto dozori šele v popoldnevu ali na večer njegovega življenja. Modrost je drža, ki je zmeraj odprta za še večje, za še obsežnejše. Modrost je drža romarja, ki je na poti k večnemu cilju. Moder človek izžareva mir in mir ustvarja tudi okrog sebe.

Dar umnosti

Pri daru umnosti ni mišljen razum kot tak, ampak bolj razumevanje, umevanje, umnost. Človek tukaj drugega ne vprašuje o stvareh: »Ti razumeš to, ono?«, ampak človek sprašuje sočloveka o sebi: »Me razumeš?« To razumevanje pa predpostavlja, da drugemu dopuščam njegovo mnenje in sem mu naklonjen.

Dar sveta

Kdor je brez sveta, ne pozna poti. Svetovalci so kažipot. Takšni svetovalci morejo biti ljudje, ki še živijo in so nam fizično blizu. Svetovalci pa nam morejo biti tudi pokojni; do njihove modrosti imamo dostop preko knjig, ki so jih napisali. Poleg tega pa nam je na voljo še božji svetovalec, a njegovi nasveti prihajajo bolj od znotraj kakor od zunaj. To je Sveti Duh. Imenujemo ga tudi notranji učitelj, dušni gost, pomočnik in tolažnik. Sredi vsakdanjega hrupa je njegov glas tih, zato ga je moč zlahka preslišati. Kristjan se mora navaditi, da se iz tega nenehnega hrupa redno umakne v tihoto ter tam zazna, kaj mu Sveti Duh govori iz globine njegove duše.

Dar moči

Beseda »birma« prihaja iz latinščine, kjer pomeni »krepitev«, »moč«. Moč, za katero gre pri birmi, ni moč atleta, ni moč mišic, ampak moč srca. Srce tukaj ni mišljeno kot telesni organ, ampak kot središče in najgloblje jedro človeške osebe.

Dar vednosti

V sodobnem svetu je potrebno veliko vedeti, odkrivati dobre poti do pravih informacij ter jih znati pravilno izbirati in uporabljati. Pri tem nam pomaga znanje o veri in kulturi, ki nam širi in pogloblja pogled na življenje. Dar vednosti nam krepi vse tovrstne sposobnosti.

Dar pobožnosti

Biti pobožen pomeni živeti v Božji pričujočnosti. Biti pobožen pomeni kljub marsikateremu življenjskemu bremenu videti, da je življenje Božji dar. Iz tega razpoloženja raste veselje in hvaležnost, ki vedno znova prekipita v praznovanje evharistije, kar pomeni zahvale.

Dar strahu božjega – nam ne vsiljuje strahu pred Bogom, pač pa nas vabi, naj spoštujemo Boga, sebe in druge ljudi. Zato bi ta dar lahko imenovali tudi dar spoštovanja.

Sestavil Alojz Bek

zakrament birme

Zakrament sv. birme

Če je krsta zakrament odpuščanja grehov in božjega posinovljenja, pa je birma zakrament podaritve Duha in vključitev v misijonsko Cerkev. Praviloma se to dogaja v življenjskem obdobju, ki je zaznamovano z naraščanjem zavesti in odgovornosti. Za obhajanje krščanskega življenja kot skupnosti vere je postavljena evharistija, ki jo imenujemo tudi sv. maša ali oltarni zakrament. Že od nekdaj ima Cerkev krst, evharistijo in pokoro za glavne zakramente. Birma je okrepitev krsta. Je zakrament polnosti Svetega Duha. Cerkev uči, da ta zakrament tako kakor krst in mašniško posvečenje prejemniku globoko in neizbrisno vtisne Kristusovo podobo.

Birmovalec

Apostolska dela Nove zaveze poročajo (Apd 8, 14-17), da so v Jeruzalemu zbrani apostoli dva iz svoje srede, namreč Petra in Janeza, poslali na sever dežele v Samarijo, katere prebivalci so bili sprejeli Božjo besedo. Apostola »sta molila zanje, da bi prejeli Svetega Duha. Zakaj Duh še ni bil prišel na nobenega izmed njih, bili so samo krščeni v imenu Gospoda Jezusa«. Apostola sta »nanje polagala roke in prejeli so Svetega Duha«.

Kar so v začetku Cerkve storili apostoli, so pozneje delali škofje in delajo tudi danes pri birmi. Pozneje je bilo dovoljenje za delitev birme dano tudi nekaterim duhovnikom, in tako je tudi danes.

Kdo je lahko birman?

Birman je lahko samo, kdor je že krščen. Krst odpira vrata k vsem drugim zakramentom. Katoliška Cerkev zahteva, da birmanci razumejo najvažnejše o bistvu in posledicah birme. Zakrament birme, ki vtisne neizbrisno znamenje, obdaruje krščene, ki nadaljujejo pot uvajanja v krščanstvo, z darom Svetega Duha in jih popolneje poveže s Cerkvijo, jih okrepi in jih še bolj obveže k temu, da so z besedo in dejanjem Kristusove priče ter da širijo in branijo vero.

Boter/botra

Pri podelitvi birme položi boter svojo desno roko na ramo birmanca. To je znamenje njegove pripravljenosti, da spremlja birmanega na njegovi življenjski poti, ki naj bi bila tudi pot vere. Boter je torej več kot zgolj priča. Boter naj bi bil pomoč v polnem pomenu besede in sopotnik krščenega in birmanega. Kdor je komu opora ali pomočnik, mu je pripravljen pomagati tudi takrat, ko je težko. Na pravega pomočnika se človek lahko zanese. Tak pomočnik mu ne stoji ob strani le nekaj časa, ampak ga zmeraj spremlja na njegovi poti. Četudi telesno ne more biti vedno blizu, je dosegljiv vsaj po pošti, po telefonu.

Pravi boter je predvsem opora v veri, pomočnik v krizah vere. To pa pomeni, da mora boter sam biti verujoč človek, četudi njegova vera ni vedno prepričljiva. Boter se mora v Cerkvi počutiti domačega. Cerkev zahteva, da je botrovo življenje v skladu s sprejetimi zakramenti.

Podelitev birme besede in znamenja

Jedro obreda birmovanja sta polaganje rok in maziljenje.

»Sprejmi potrditev - dar Svetega Duha,« reče škof pri dejanski podelitvi sv. birme, in pred tem kandidata za birmo nagovori z njegovim krstnim imenom. Človek je nezamenljiva oseba prav zaradi tega, ker ga Bog pozna in ga kliče po imenu. Človek ni številka v kartoteki, ni šablona. Človek, ki je pri krstu in birmi poklican s svojim imenom, zaradi tega zlasti v Cerkvi ne sme biti gola številka v kartoteki. Bog ga pozna, Bog ga hoče.

Polaganje rok

Škofova roka na birmančevi glavi pomeni, da Bog sam polaga svojo roko na tega človeka. Bog je duh, zato nima rok. Vendar pa Sveto pismo v slikoviti govorici velikokrat omenja Božjo roko, ki se razprostira nad človekom ali leži na njem v blagoslov, pa tudi kot preizkušnja ali za kazen. Roka je v teh primerih simbol, znamenje moči, Božje moči.

Škofova roka pri birmi spominja predvsem na Kristusove roke, ki jih nadomešča. Škofova roka naj bi naznanjala, da se tega človeka dotika Bog, Kristus; da se Božja moč, Sveti Duh, hoče preliti v birmančevo srce, razum in roke; in izlila se bo, če prejemnik birmanskega zakramenta zaradi lene ravnodušnosti tega ne bo preprečil.

Maziljenje s krizmo

Preden škof kandidatu za birmo položi roko na glavo, na teme, pomoči konec desnega palca v krizmo. Zatem med polaganjem rok birmanca na čelu s krizmo mazili v znamenju križa. Birmani kristjan, ki je bil na čelu maziljen s krizmo, sprejme nekaj kraljevskega, duhovniškega in preroškega dostojanstva. Prejme moč za pokončno hojo, za civilni pogum sredi družbe, ki trpi zaradi raznovrstne brezdušnosti. Kdor to Kristusovo znamenje zavestno sprejme, s tem izpriča, da hoče pripadati Kristusu. Za birmanega kristjana naj bi veljal pozitiven izraz: da ima »vedro čelo« - ko namreč pričuje za svojo vero. Birmani naj se ne bi sramovali z oljem napisanega križa, ki se kratek čas blešči na njegovem čelu. Pripravljen naj bi bil plačati ceno, ki se bo od njega zahtevala danes ali jutri, ko v javnosti prizna: Kristjan sem.